



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 61/2012-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. L., M., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24 S 74/2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžhuv 3/2011 z 26. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2012 doručená sťažnosť Ing. P. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn.

24 S 74/2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžhuv 3/2011 z 26. októbra 2011.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol:

„Ako sťažovateľ podávam sťažnosť podľa ust. § 18 ods. 1 písm. f) zák. NR SR č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. decembra 2010, č. 24S/74/2010-59, ktorý bol doručený môjmu právnomu zástupcovi advokátovi, JUDr. J. K., so sídlom M., dňa 24. januára 2011... proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Sžhuv/3/2011 zo dňa 26. októbra 2011, ktorý bol doručený môjmu právnomu zástupcovi advokátovi JUDr. J. K., so sídlom M., dňa 19. decembra 2011... a ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok a proti rozhodnutiu predsedníčky Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PP 147-2001 II/35-2010 z 31. marca 2010...

Namietam, že uvedenými rozhodnutiami boli porušené moje základné práva a slobody na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd najmä tým, že uvedené orgány štátnej správy neochránili moje autorské práva.

Domáham sa, aby Ústavný súd Slovenskej republiky takto rozhodol:

1. Základné právo Ing. P. L. na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní orgánov štátnej správy, najmä rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/74/2010 z 10. decembra 2010 vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky v B. č. PP 147-2001 II/35-2010 z 31. marca 2010 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/74/2010 z 10. decembra 2010 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici, na ďalšie konanie.

3. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžhuv/3/2011 z 26. októbra 2011 zrušuje.

4. Ing. P. L. bytom M. súd priznáva primerané finančné zadostučinenie podľa ust. § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde v sume (o ktorej rozhodne Ústavný súd Slovenskej

republiky), ktorú je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný vyplatiť menovanému do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia Ing. P. L. advokátovi do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ k svojej sťažnosti pripojil aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, tvrdiac, že zo sociálnych dôvodov nie je schopný znášať trovy právneho zastúpenia advokátom. Na podporu svojej žiadosti zároveň predložil potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov, podľa ktorého mesto M. odporúča, aby sa žiadateľovi priznalo oslobodenie od súdnych poplatkov, a rozhodnutie Sociálnej poisťovne B. č. 3708237690 o priznaní starobného dôchodku vo výške 365,10 € mesačne.

Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 61/2012 z 22. marca 2012 nevyhovel sťažovateľovi a s jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom ho odkázal na Centrum právnej pomoci (ďalej len „Centrum“).

Rozhodnutím Centra sp. zn. 1 N 1175/12 z 23. apríla 2012 sťažovateľovi nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci ústavnej sťažnosti.

Krajský súd v Košiciach po návrhu sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia Centra, rozsudkom č. k. 5 Sp. 10/2012-26 z 19. júna 2012 potvrdil rozhodnutie Centra.

Najvyšší súd po odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu rozhodnutím sp. zn. 3 Sžo 47/2012 z 11. júna 2013 zrušil rozhodnutie krajského súdu a vrátil vec Centru.

Centrum rozhodnutím sp. zn. 7127/2013 z 24. októbra 2013 priznalo sťažovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou 26 €, ktorú bol sťažovateľ povinný uhradiť k rukám určeného advokáta JUDr. K.

Ústavný súd výzvou zo 4. novembra 2013 (doručenou 7. novembra 2013) vyzval JUDr. K. na doplnenie sťažnosti sťažovateľa v lehote 5 dní.

Právny zástupca sťažovateľa v stanovenej lehote sťažnosť sťažovateľa nedoplnil, ústavnému súdu doručil len plnú moc udelenú mu sťažovateľom a oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

Pri posudzovaní označených práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, ústavný súd teda vychádzal z jeho sťažnosti z 12. februára 2012.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 24 S/74/2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04, II. ÚS 404/2013).

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci ústavný súd preto skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľa, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade odvolaciemu súdu, ktorým bol najvyšší súd. Najvyšší súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrila právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľa bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom. Odvolací súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Sžhuv 3/2011 z 26. októbra 2011.

Ústavný súd odmietol podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorá smerovala proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 24 S 74/2010 z 10. decembra 2010, a to z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžhuv 3/2011 z 26. októbra 2011

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti nijako nezdôvodnil, v čom vidí porušenie označených práv najvyšším súdom. Jemu ustanovený advokát jeho sťažnosť v žiadnom smere nedoplnil.

Ústavný súd preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu z hľadiska naplnenia obsahu základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ktorým je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00, II. ÚS 465/2013) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší súd najmä uviedol:

«Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd v danej veci z predloženého administratívneho spisu žalovaného mal preukázané, že žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zo dňa 22. júla 2008 a uvedené rozhodnutie potvrdil.

Týmto rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 44 ods. 1, zákona č. 435/2001 Z. z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 435/2001 Z. z.“) zamietol prihlášku žalobcu, doručenú žalovanému dňa 24. 1. 2001, ktorou žalobca požiadal o udelenie patentu na vynález s názvom: „Spôsob prípravy potravín so znížením nebezpečenstva degeneratívnych ochorení“, ktorého podstatou je...: „nebezpečné zárodky v mäse sa podstatne znížia až likvidujú pri zvýšení teploty tepelnej úpravy nad 100°C aj pomocou zvýšenia pracovného tlaku nad barometrický tlak“. Rozhodnutie odôvodnil tým, že predmet prihlášky nespĺňa požiadavky na udelenie patentovej ochrany, pretože nie je výsledkom vynálezcovskej činnosti, s poukazom na publikácie, ktoré opisujú inaktiváciu priónov tepelným spracovaním... z ktorých vyvodil záver, že je zrejmé, že v prípade inaktivácie alebo zníženia infekčných častíc ako prvá voľba odborníka je bežné ich tepelné spracovanie.

Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia konštatoval, že prvostupňové rozhodnutie je vecne správne, keď nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by neboli zobrať do úvahy, alebo ktoré by boli vykladané mylne, ani žiadne skutočnosti, pre ktoré by bolo nutné prvostupňové rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť. Považoval za rozhodujúcu definíciu vynálezu, ktorý je predmetom patentovej prihlášky, definíciu spôsobu prípravy potravín v hlavnom nároku v pôvodnom podaní patentovej prihlášky, ktorým bol spôsob prípravy potravín so znížením nebezpečenstva degeneratívnych ochorení, ktoré vyplývajú z anomálií mäsovo-produkčných zvierat, vyznačujúci sa tým, že suroviny tepelne spracúvajú v tlakových nádobách nad 100°C a nad barometrickým tlakom. Konštatoval, že pokiaľ žalobca dodatočne 4. 10. 2001 dopĺňal znaky do patentovej prihlášky, ktoré v nej neboli pôvodne obsiahnuté, takéto dodatočné dopĺňanie je všeobecne v patentovej praxi považované za nepripustné a opravy v patentovej prihláške sú v rozpore s § 45 ods. 1 patentového zákona. Dospel k záveru, že z dokumentov, z ktorých zisťoval prvostupňový správny orgán stav techniky označených v rozhodnutí ako „D1 - D4“ je zrejmé, že dávajú odborníkovi informácie o tom, že inaktiváciu priónov, resp. zníženie infekčnosti ich populácie je možné dosiahnuť vplyvom zvýšenej teploty po určitú dobu... Ďalej konštatoval, že spôsob prípravy potravín tak, ako bol definovaný v hlavnom patentovom nároku v pôvodnom podaní patentovej prihlášky, predstavuje taký spôsob zníženia infekčného materiálu, ktorý pre odborníka zrejším spôsobom vyplýva zo stavu techniky, a preto považoval za správny záver prvostupňového správneho orgánu, že prihlásený vynález nie je

výsledkom vynálezcovskej činnosti v zmysle § 8 ods. 1 patentového zákona a teda nespĺňa podmienky na udelenie patentu podľa § 5 ods. 1 tohto zákona, z ktorých dôvodov prihláška bola zamietnutá v súlade s § 44 ods. 1 zákona...

... Konštatoval, že takisto žalobcovo tvrdenie, podľa ktorého sa žalovaný zásadne mýli v tom, že na spôsob prípravy potravín aplikoval dokumenty o spracovaní odpadu, nemá oporu v patentovom zákone, keď ustanovenie § 7 ods. 2 patentového zákona je jednoznačné. V tejto súvislosti poukázal na to, že za stav techniky sa považuje všetko, čo bolo kdekoľvek pred dňom, od ktorého patrí prihlasovateľovi právo prednosti, sprístupnené verejnosti akýmkoľvek spôsobom, to znamená, že do známeho stavu techniky patria nielen riešenia z oblasti prípravy potravín, ale aj z iných oblastí, keďže riešenie známe v jednej oblasti na vyriešenie problému v inej oblasti môže byť výsledkom vynálezcovskej činnosti len vtedy, ak pre odborníka nevyplýva zrejým spôsobom, čo v tomto prípade nebolo splnené. Argumentáciu žalovaného, že zo známych riešení inaktivácie infekčnosti mäsa pri jeho likvidácii ako odpadu tepelným spracovaním pri teplotách nad 100°C a nad barometrickým tlakom vyplýva pre odborníka zrejým spôsobom... takisto možno znížiť riziko infekčnosti suroviny aj pri príprave potravín, považoval za logickú a správnu. ...

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a následne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie o zamietnutí prihlášky žalobcu na udelenie patentu na vynález, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím správny orgán rozhodoval v konečnej

platnosti o prihláške žalobcu na udelenie patentu na vynález s názvom: „Spôsob prípravy potravín so znížením nebezpečia degeneratívnych ochorení“ podľa patentového zákona...

Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v predmetnej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdili a dôvody svojho rozhodnutia náležite zdôvodnili v odôvodnení svojich rozhodnutí, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval v súlade so zákonom.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O. s. p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu, napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O. s. p.).

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 22. 7. 2008, č. PP 147-2001 zamietol patentovú prihlášku žalobcu zn. PP 147-2001. Predsedníčka Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky na základe rozkladu žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňové rozhodnutie potvrdila a rozklad zamietla. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu

vyplýva, že sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom správneho orgánu prvého stupňa. Žalovaný taktiež konštatoval, že vynález, ktorý bol predmetom prihlášky žalobcu, nebol výsledkom vynálezcovskej činnosti v zmysle § 8 ods. 1 patentového zákona, pretože pre odborníka vyplýva zrejým spôsobom zo stavu techniky. Poukázal na to, že po preskúmaní obsahov dokumentov D1-D4, hoci sa v nich spomínaný spôsob inaktivácie priónov, resp. znížená infekčnosť ich populácie, neuvádza v súvislosti s prípravou potravín... Námietku žalobcu voči dokumentom D1-D4 považoval za irelevantnú, pretože dokument D1 predstavuje medzinárodnú patentovú prihlášku a dokumenty D2-D4 sú odborné články publikované v renomovaných vedeckých publikáciách, pričom informácie uvedené v týchto dokumentoch nie je odborník motivovaný spochybňovať alebo ich považovať za chybné, pokiaľ neskoršie zverejnené dokumenty nedokazujú opak alebo nevyvracajú to, čo bolo v týchto dokumentoch uvedené, ako aj, že patentový zákon pre dokumenty, ktoré sú namietané voči novosti alebo vynálezcovskej činnosti, nestanovuje žiadne podmienky.

Ďalej odvolací súd zistil, že žalobca ako prihlasovateľ podal prihlášku vynálezu dňa 24. 1. 2001 zapísanú pod sp. zn. PP 147-2001 s nasledujúcim znením patentových nárokov: „Spôsob prípravy potravín so znížením nebezpečia degeneratívnych ochorení, ktoré vyplývajú z anomálií mäsovoprodukčných zvierat, vyznačujúcich sa tým, že sa suroviny tepelne spracúvajú v tlakových nádobách nad 100°C a nad barometrickým tlakom“...

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne so súdom prvého stupňa zo skutkových zistení vyplývajúcich z predloženého administratívneho spisu je zrejmé, že správne orgány oboch stupňov sa v predmetnej veci prihláškou žalobcu ako prihlasovateľa vynálezu náležite zaoberali a správne posudzovali, či navrhované riešenie vynálezu spĺňa zákonné podmienky patentu v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 5 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1, 2, s § 8 ods. 1 a s § 9 patentového zákona.

Predpokladom uznania riešenia vynálezu predkladaného prihlasovateľom za patent je splnenie kogentných podmienok zákonom stanovených v právnych normách § 5 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1, 2, s § 8 ods. 1 a s § 9 patentového zákona, teda riešenie je nové, zahŕňa vynálezcovskú činnosť a je priemyselne využiteľné, pričom vynález sa považuje za nový, ak nie je súčasťou stavu techniky a za stav techniky sa považuje všetko, čo bolo kdekoľvek pred dňom, od ktorého patrí prihlasovateľovi právo prednosti (§ 36), sprístupnené verejnosti akýmkoľvek spôsobom, súčasne vynález sa považuje za výsledok

vynálezcovskej činnosti, ak pre odborníka nevyplýva zrejým spôsobom zo stavu techniky a za priemyselne využiteľný sa považuje, ak sa jeho predmet môže vyrábať alebo sa môže využívať v akoľvek odvetví, najmä v odvetví priemyslu a pôdohospodárstva. Len vynálezom, ktoré spĺňajú podmienky ustanovené patentovým zákonom, udeľuje Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky podľa § 4 zákona č. 545/2001 Z. z. patenty, inak prihlášku zamietne podľa § 44 ods. 1 uvedeného zákona.

Správne orgány oboch stupňov v danej veci konštatovali, že vynález, ktorý bol predmetom prihlášky žalobcu, nebol výsledkom vynálezcovskej činnosti v zmysle § 8 ods. 1 patentového zákona...»

Podľa názoru ústavného súdu treba odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu považovať za dostatočné a presvedčivé. V žiadnom prípade sa nejaví ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Samotná okolnosť, že sťažovateľ zastáva odlišný názor, nemôže sama osebe znamenať porušenie označených práv.

Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžhuv 3/2011 z 26. októbra 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03, I. ÚS 567/2013).

Ústavný súd je toho názoru, že medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet súvislosti. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08, I. ÚS 567/2013), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013